

Druhá kapitola

Jakmile se Katka objevila ve třídě, Gábina jí oznámila, že i ona může jít po škole do Veselých ocásků.

„Ach, to je dobře!“ zajásala Katka. „Nemůžu se dočkat, až uvidím to nové štěně. Co ty?“

„Já taky ne!“ přiznala Gábina. Seděla v lavici vedle Katky. Gábina má sametově hnědé oči a dlouhé vlasy si splétá do dvou copů a Katce připomíná

Annu ze Zeleného domu. „Prozradila ti teta, co je to za rasu?“ vyzvíдалa.

Katka zavrtěla hlavou. „Teta Jana mi pověděla jenom to, že je to rozkošná fenka, kterou si okamžitě zamilujeme.“ Spokojeně se zaculila. „Nevěřím, že by někdo dokázal milovat štěňata víc než ty, já a Mája.“

„Tvoje teta to určitě svede,“ poznamenala Gábina a vyslovila tím to, co si Katka v hloubi duše myslela.

Odpolední vyučování rychle uteklo. Sotva zvoněk oznámil konec poslední hodiny, Katka a Gábina popadly batohy a bundy. Vyběhly ven, kde na ně u školní brány čekala Mája.

„Nové štěně nás očekává!“ prohlásila dramaticky. „Nuže vzhůru do Veselých ocásků!“

Dívky spěšně šly ulicí a radostně přitom brebenily. Cestu si zkrátily přes park, na jehož vzdálené straně bydlí Gábina. Ta se do města přestěhovala spolu s rodiči těsně před začátkem školního roku. Předtím žila na venkovské farmě.